

Ko nas življenjska pot mimogrede izvrže na sezname ZPIZ, smo dostikrat deležni še opazke „nikoli nimaš časa“. Seveda isti komentatorji dostikrat pozabijo koliko drobnih opravkov naredimo zanje v času, ko so oni na delovnem mestu, ko čuvamo vnuke in vnukinje, negujemo in zalivamo zelenjavo tudi zanje in še dosti, dosti drugega. Vemo tudi, da „tečemo zadnji krog“ in si prav zato vzamemo čas zase, za daljši pogovor s prijatelji ob kavi, za izlet v kraje, ki si jih v času ustvarjanja in skrbi za družino nismo uspeli ogledati, za prepevanje v pevskem zboru, branje, risanje, pohode, za učenje ali obnavljanje znanja tujega jezika, za nove hobije, za nove izzive, za ..., za... .

In lahko smo veseli, ponosni, da je v naši občini tako kvalitetno društvo kot je Društvo Univerza za tretje življenjsko obdobje, ki nam nudi nešteto zanimivih krožkov in vsebin.

Pred kratkim (29.novembra) smo v prostorih TIB d.o.o. pripravili predstavitev knjige **SKRIVNOSTI LESENEGA KOVČKA**.

Uvodoma je ga. **Nevenka Tomšič** dejala, da je bila „prva misel mala, drobna knjižica s predstavitvijo ene same obrti skozi več generacij, nastala pa je zanimiva, prečudovita in obsežna knjiga o dediščini, ki vključuje tradicionalne obrti in gospodarske veščine ter znanja in prakse povezane z lesom, dopolnjena z današnjim novim znanjem, novo ustvarjalnostjo, umetnostjo in oblikovanjem.“

Ga. Marica Gaberšnik je povedala, kako slučajno je nastal naslov knjige ravno ob srečanju z g. Stankom Čekada, ki ji je pokazal kovček. Le tega je izdelal pred odhodom k vojakom (kar je bila v preteklosti običajna praksa), zdaj pa v njem hrani staro mizarско orodje.

V podobne zaboje in škatle vsi shranjujemo stvari, ki jih želimo ohraniti.

Za članice delovne skupine (Ivanko Bratović, Ireno Štemberger, Marijo Gaberšnik in Nijo Šircelj) je bil nov izziv, ko smo začele raziskovati zgodovino gozdarstva v naši občini, iskale vire v knjigah in po spletu, ko smo spoznavale prejšnje in sedanje načine obdelave lesa, ko smo iskale in tudi dobile pozitiven in presenetljivo velik odziv članov univerze, pa tudi drugih občanov, ki so nam posredovali svoje zanimive zgodbe, drugi spet pa so predlagali nove in nove posameznike, ki so ravno tako poznali to področje. Zato se je predviden čas, ko naj bi izšla knjiga kar podaljševal. Nov izziv je bil pregovoriti nekatere, da so zapisali svojo zgodbo. Ali intervjuvati nekdanje obdelovalce lesa in po njihovem pripovedovanju pripraviti zapis.

Prispevke je zabeležilo 17 avtorjev, podatke pa posredovalo 33 pripovedovalcev. Opisanih je 55 prispevkov.

Knjigo smo opremili z 220 fotografijami, avtorskimi ali izposojenimi. Fotografijo za naslovno stran pa je prispeval Andrej Udovič, član Fotokluba Sušec.

Članice skupine in vsi omenjeni smo opravili veliko delo, saj smo pozabi iztrgali marsikatero znanje, dogodek ali zgodbo.

Ga. Ivanka Bratovič, ki je skrbno bedela nad vsemi opravili skupine je dejala, da so „srečanja razkrila veliko bogastvo, ki ga imajo naši kraji. Ljubezen do ohranjanja spominov, tradicije in gorečnost s katero surovemu lesu posamezniki dajejo nov pomen in namen, nas je obogatila, in verjame da ne le nas, ki smo jih zapisale, ampak tudi tiste, ko bodo zgodbe prebirali. Ob vsem povedanem dobi človek občutek, da smo zbrali le delček bogastva povezanega z lesom, ki ga skrivajo naši kraji. Še veliko je ostalo neodkritega in pripravljenega da ga zapišemo.“

Ga. Nija Šircelj pa je naštela, kje vse je dobila podatke za svoja besedila.

Hrušiški fanti so izmed ljudskih pesmi izbrali tiste, ki govorijo o lesu (Oglar, Kaj bi ne bila vesela, Svet Jožef pomaga Mariji, Le sekaj smrečico). V delčku kulturnega programa smo dali prostor tudi poeziji. **Ga. Jasna Cimperman** je prebrala pesmi Simona Gregorčiča Tri lipe in pesem Helene Pirih Rosa Drevo.

Ga. Magda Logar nas je razvedrila z anekdoto iz svojega življenja mizarjeve žene, **g. Anton Slavec** iz Knežaka nas je po mizarškem pozdravu seznanil s čim vse se je ukvarjala njihova družina, **g. Miro Kocjančič** pa je dodal nekaj podatkov s Hrušiškega mizarškega življenja.

Dogodek sem povezovala spodaj podpisana.

Velika množica obiskovalcev se je ob zaključku predstavitve zgrnila okrog miz, na katerih je kraljevala res zanimiva in raznolika razstava nekdanjih in sedanjih mizarških pripomočkov, lesenih predmetov iz preteklosti ter današnjih uporabnih ali okrasnih predmetov. Vse predmete je prispevalo štirinajstih razstavljalcev.

Zadovoljne smo, da smo nalogo dobro opravile in se že oziramo v naslednje dni. Zato v prihodnje kar pozabite na pripombo „nikoli nimaš časa“ - smo v iskanju novih izzivov in novih znanj. Kar pridružite se nam!

Irena Štembergar